

KTO MÁ V RUKÁCH NAJMOCNEJŠIEHO
ČLOVEKA NA SVETE?

ANONYM

ČAJKA

IKAR

A N O N Y M

Č A J K A

Preložil Peter Tkačenko

IKAR

Anonymous
THE KINGFISHER SECRET

Copyright © 2018 by Anonymous
Published by arrangement with McClelland & Stewart,
a division of Penguin Random House Canada Limited.
Translation © 2019 by Peter Tkačenko
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6954-5

Tento príbeh je vymyslený. Mená, osoby, miesta a udalosti sú buď výsledkom autorskej predstavivosti, alebo sú použité vo vymyslených súvislostiach. Akákoľvek podoba so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, s udalosťami a miestami je čisto náhodná.

Bežným typom sexšpionáže je sexuálna pasca slúžiaca na kompromitáciu nepriateľa a vylákanie informácie od danej osoby. Mužskému zvodcovi sa hovorí havran. Zvodkyňa ženského pohlavia je známa ako lastovička.

Wikipédia, heslo Sexšpionáž

1. KAPITOLA

Montreal, 2016

Grace Elliottová sedela na fľakatej pohovke v najlacnejšom hoteli v centre Montrealu. Skromný apartmán nerekonštruovali od osemdesiatych rokov, keď sa ešte vyblednuté fotografie surferov stojacich na pláži považovali za umenie. Steny boli špinavé, cez diery v koberci bolo vidieť na dlážku a zahmlené zrkadlo zdobili neónovo ružové pásiky. Deviate poschodie bolo fajčiarske. Z izby číslo 927 razila zmes piva a cigariet, telesného zápachu a osobných zlyhaní.

Pre Grace to bola príjemná vôňa. Vrávala si do pamäti každú podrobnosť, aby sa k nemu mohla vracať znova a znova, k tomuto popoludniu, ktoré zaiste nanovo nakopne jej kariéru.

Digitálny diktafón zachytával chrapľavý hlas vysokej ženy v rohu postele, ktorá vystupovala pod umeleckým menom Violet Rain. Za tento rozhovor si okrem iného vypýtala davidoffky, ovocné žuvačky a fľašu riojy za štyridsaťosem dolárov. Violet teraz zároveň fajčila, pila a žula. Napriek tomuto nekompromisnému útoku jej zuby žiarili umelou bielobou. Svetložlté žabky jej trochu vybledli, ale vlasy a nechty mala rovnako dokonalé ako zuby. Pri pohľade na Violetine umelé prsia si Grace vrela, že je to obdivuhodné dielo, ale nechcelo by sa jej ho nosiť.

„Takže vám nikdy nedal peniaze?“

„Čo je to za otázku? Prečo by to robil?“ Violet sa rozhliala, ako keby bol v miestnosti ešte niekto, kto by sa s ňou mohol uraziť. „Nie som štetka. Som herečka. Bola Julia Robertsová štetka, lebo sa nechala preťahovať od toho starého chuja v *Pretty Woman*? Nie. Len vo filme hrala štetku.“

To bolo v priamom protiklade s tým, čo sa Grace dozvedela od svojho zdroja. „Prepáčte.“

„Čo už. Nie ste prvá. Nedokázali to pochopiť ani moji rodičia a môj dobrý kresťanský brat, keď sa so mnou v devätnástich prestali rozprávať. Viete, ako vyzerá naozajstný sex. Všetko to vzdychanie a krik? To je herectvo. Som herečka ako každá iná. Keď nie som s mužom na pláci, som zasa sama sebou a on tiež.“

„Odkiaľ ste chceli byť herečkou, Violet?“

„Na strednej škole som chodila do dramatického krúžku. Raz som dokonca hrala Júliu! Dodnes si to pamätám: *Lúčenie má slastnú moc. Až do rána chcem vravieť: Dobrú noc!* Nevybrala som si, že dvadsať rokov strávim v tomto špinavom francúzskom hlavnom meste porna. Proste sa to stalo. Ale konečne sa dostanem do telky a vy mi v tom pomôžete, Grace.“

Predstava Montrealu ako hlavného mesta čohokoľvek, nehovoriac o pornografii, bola pre Grace ako rodenú Američanku úplne cudzia. O tomto inštinkte nevedela, až kým nebola nútená sa sem presťahovať. Doma to patrilo k emocionálnemu vzdelávaciemu systému: všetko moderné, silné, pekné a nehanebné sa narodilo v USA.

Grace sa laktami oprela o stehná a naklonila sa dopredu, priblížila sa k Violet natoľko, že jej cigaretový dym prenikol do vlasov. Bude sa musieť osprchovať, ale nie tu. „Ak vám nedal peniaze, tak čo? Chcem povedať, že je od vás oveľa starší. Ste prekrásna a on je... proste je to on.“

„Na veky nezáleží. Keď na to príde, skoro všetci chlapi sú nechutní.“ Violet si vzdychla, zahasila cigaretu a zapálila si ďalšiu. „Asi vám to môžem povedať. Keď ste ma prvýkrát oslovili, týždeň som vás odmietala, pretože nie som žiadna udavačka. Nemám v povahe ľahať niekoho do malérov. Neurobil nič nelegálne, dokonca ani čudné, teda ak nie je čudné podvádzať svoju ženu. Chcete vedieť, prečo som vám nakoniec odpísala? Pretože ten chlap je klamár. Povedal mi, a na to by som mohla prisahať, že ma zoberie do New Yorku a Los Angeles a predstaví nejakým producentom. Mal zariadiť, aby som sa dostala do telky.“

„A nesplnil to?“

„Vykašlal sa na mňa. Boli sme spolu päťkrát, už-už to malo prísť, možno nejaká reality šou alebo telenovela a potom... nič. To si voči mne nemôže dovoliť.“

Pred polhodinou sa rozprávali o jej prísnych rodičoch. V sedemnástich odišla zo strednej školy a presťahovala sa zo severného Ontaria do Montrealu. Plán znel tak, že začne ako modelka, dostane sa do New Yorku, Londýna, prípadne Paríža, zarobí trochu peňazí, zoznámi sa so správnymi ľuďmi a prenikne do filmu. Teraz mala tridsaťšesť rokov a ocitla sa na sklonku pornokariéry. Donedávna sa stretávala so ženatým poisťovákam, ale ich vzťah stroskotal na finančných nezhodách.

Pri počúvaní Violetinho príbehu Grace napadlo, že pornohviezda a bulvárna novinárka môžu mať veľa spoločného. Obe sa do Montrealu prisťahovali z profesionálnych dôvodov s tým, že to je len prechodné riešenie. Obe dúfali, že týchto deväťdesiat minút v hoteli Clementine ich privedie späť na cestu k ich snom, že táto epizóda všetko obráti naruby.

Ako siedmačka v škole v rodnom Bloomingtone v Minnesote Grace vyhrala spisovateľskú súťaž. K výhre patrila aj obed s redaktorom novín *Star Tribune* v Minneapolise. Za-

pamätala si z neho každý okamih. Predstava, že si môže objednať čokoľvek, čo je na jedálnom lístku – predjedlo *aj* hlavné jedlo –, bola magická. Otvoril sa jej nový svet.

Lenže rok 1998, keď s priemernými známkami získala magisterský titul zo žurnalistiky, bol pre noviny mizerný. Alebo prinajmenej pre Grace Elliottovú v novinách. Poslala životopis do každého väčšieho denníka v krajine vrátane *Star Tribune*. Keď sa jej nikto neozval, pokračovala stredne veľkými denníkmi a časopismi. Najprv jej to trochu zlomilo srdce. Potom veľmi. Na vysokej škole si nenašla mentora a ten reportér, s ktorým bola na obede, medzičasom zomrel. Na svoje žiadosti dostala jediná odpoveď s ponukou neplatenej stáže v *Esquire*, nebola však v takej finančnej situácii, aby si mohla dovoliť prijať neplatenú stáž v jednom z najdrahších miest na svete. Počas jedného ponurého víkendu preto zareagovala na obskúrny inzerát na univerzitnej nástenke, ktorý nekonkretizoval, čo je *National Flash* za médium ani jeho sídlo. Materská spoločnosť novín sa práve presťahovala z New Yorku do Kanady, pretože šéf správnej rady na tridsať rokov za dolár ročne prenajal sklad v Starom Montreale. Uvoľnenie priestorov nejako súviselo s hospodárskym vývojom po koketovaní s nezávislosťou Quebecu, Grace však aj tak nešlo do hlavy, prečo by sa niekto prakticky zadarmo vzdával nehnuteľnosti. *Flash* zamestnával troch Kanadanov.

„Kedy bude fotenie?“ spýtala sa Violet na konci rozhovoru. „Ak nikoho nemáte, o niekom by som vedela. Fotil pre Guess reklamy na džínsy.“

„Tie mám,“ vyhrkla Grace, cítila sa takmer povznesene.

Violet jej vyrozprávala chúlостivé, ponižujúce podrobnosti o svojej afére s mužom, o ktorom niektorí dúfali, a mnohí sa báli, že sa stane nasledujúcim prezidentom Spojených štátov amerických. Grace už ich obe videla, ako v New Yorku poskytujú rozhovory pre CNN. Keď vypla diktafón, Vio-

let naliala víno do dvoch plastových pohárov a oslavovali, čo ich čaká. „Obratom vám pošlem esemesku s termínom fotenia. Dáme si záležať, aby fotografie boli sexi a silné.“

„Na baby,“ vyhlásila Violet a zdvihla pohár s vínom.

„Na baby.“ Grace sa svojím pohárikom dotkla Violetinho a napili sa. S výškou meter osemdesiat bola Violet o pekných pár centimetrov vyššia ako Grace a mala oveľa výraznejšie krivky. Posledný muž, s ktorým Grace randila, o nej povedal, že je „šľachovitá, ale v dobrom“, vďaka čomu sa cítila zvodná ako maratónsky bežec. Kým pili víno, zavládlo ticho, a tak z vedľajšej miestnosti počuli zvuky súložu.

„Tá baba to nabetón predstiera,“ zašepkala Violet. „Tak čo bude ďalej?“

„Vrátim sa do redakcie a dám sa do práce na vašej zmluve. Kým to u nás nevyjde, nikomu o tom ani neceknete.“

„Kedy dostanem prachy?“

„Hneď ako nám to odkývajú právnici. Postarám sa, aby to išlo rýchlo. Keď váš príbeh poviem editorovi...“

„Myslíte, že mi dá dvesto litrov? Namiesto stopäťdesiatich? Potrebujem nové auto.“

„Poviem, že trváte na dvestopäťdesiatich. Bude chcieť vyjednávať, možno sa dostaneme k dvom stovkám.“

Grace nemala ani najmenšie výčitky, že sa stavia na stranu Violet. *National Flash* vlastnil muž ochotný financovať väčšinu odporností, ktoré sa diali v Amerike. Keby jej profesori v Austine vedeli, že svojim zdrojom platí za informácie, boli by zdesení. Novinárčina však bola úplne iná, ako si ju predstavovala vtedy v deväťdesiatych rokoch.

Pred súmrakom bolo chladno, no jasno. Zo stromov na cintoríne padali posledné októbrové listy a znášali sa jej do vlasov. Grace bola jemne pripitá z vína a cestou z centra na juhovýchod do Starého Montrealu sa jej páčilo všetko, čo zvyčajne tak nenávidela: záložne a reťazce s rýchlym občer-

stvením, cigaretové ohorky v kanáloch, počmárané steny aj pírsingom mnohonásobne perforovaní pankáči v čiernej koži, čo so špinavými psami posedávali na kartónoch a žobrali peniaze. Všetko bolo také ľudské, vravela si. Nič jej nemohlo pokaziť náladu, pretože stála na prahu svojej najväčšej – dobre, vlastne prvej – spravodajskej bomby. Mala štyridsaťtri rokov, bola rozvedená, z vlastnej vôle bezdetná, vlastnila dvojizbový byt, mačku a v peňaženke mala tri nevybrané predpisy na antidepresíva. V priemere päť večerov týždenne trávila sama s romantickými komédiami na Netflixe a s vínom, ktoré sa ani nepribližoval k rioje, čo kúpila Violet. Violet Rain! Snorila po nej dva mesiace. Aj vážení profesori z Texasekej univerzity v Austine by súhlasili, že nie je jednoduché skontaktovať sa s pornohviezdou, získať si jej dôveru a po niekoľkých stretnutiach na káve ju presvedčiť, aby zverejnila svoj príbeh.

Pre jej spolužiakov, ktorí sa pred tridsiatkou dostali do solídnych médií, bude *National Flash* vždy smiešny titul, ale aj oni by súhlasili, že v tomto prípade Grace predviedla poctivú, trpezlivú a etickú investigatívnu žurnalistiku. Ak bude mať jej editor aspoň štipku predstavivosti a chuti riskovať, aj Grace absolvuje premenu. Stane sa tým, čím chcela byť už ako dvanásťročné dievča: naozajstnou novinárkou.

Usmievala sa na cudzích ľudí. Zastavila sa, aby pohladila zlatého retrievera. Jeden blok od redakcie si v butiku, kde sa vznášala vôňa vanilky, vyskúšala kašmírovú šatku za tristo dolárov, ktorú obdivovala už celé mesiace. Až doteraz sa jej bála čo len dotknúť. Keď píšete texty pod fotografie sadlovitých celebrit na stredomorských plážach, nezaslúžite si dotýkať sa kašmíru. Postavila sa pred zrkadlo, mierne sa zaklonila, postrapatila si vlasy, aby padali na šatku a kostým, stiahla si okuliare, opäť si ich nasadila a znova ich stiahla.

„Veľmi vám pristane,“ ozvala sa predavačka.

Tú šatku si kúpila, pretože stará Grace, Grace z čias pred Violet, by si tú šatku nekúpila. Toto bol zlom, okamih znovuzrodenia.

Dorazila do skladu, kde sídlila ich redakcia, na prízemí sa pozdravila s vrátnikom a namiesto výfahu zvolila schody. Steadman Coe, jej priamy nadriadený, šéfredaktor a vydavateľ *National Flash* v jednej osobe, telefonoval vo svojej zasklenej kancelárii. Opieral sa v kresle s nohami vyloženými na stole, cez okná sa rinul jeho burácavý úlisný smiech. Napriek chladnému počasiu nemal ponožky. Mal na sebe belasé sako a čiernu kravatu. Každé ráno si holil hlavu a v tomto čase sa mu nad ušami črtal kruh zo strniska. Na druhý deň nevychádzali noviny, takže až na nich a herných vývojárov, ktorí si prenajímali severozápadný roh prvého poschodia, nebola v redakcii ani noha. Grace sa Coeovi otočila chrbtom a nacvičila si, čo mu povie. Opakovala si tie slová a na oknách videla svoj odraz s novou šatkou. Hrbila sa. Prečo sa vždy hrbí? Vzpriamila sa a plecيا zatlačila dozadu. Toto bude *najväčší článok mojej kariéry – a tvojej tiež*.

V tomto ročnom období sa zmrákalo zavčasu. Oblaky nad Riekou svätého Vavrinca mali ružovkastý a fialový nádych. Dotýkala sa svojej novej šatky, z ktorej sa stále šírila vanilková vôňa butiku. Posledné tri návštevy u lekára, ku ktorému chodila s typickými obavami ženy v strednom veku – čudný pocit v ľavom prsníku, akási hrčka na zadnej strane pravého kolena, s vínom nesúvisiace bolesti hlavy –, neukázali nič, nič a znova nič. Následná fáza otázok týkajúcich sa jej duševnej kondície však nevyšla bohvieako. Grace by svoje nálady nepovažovala za depresie, ale doktor ich tak označil. Až teraz, na treťom poschodí poloprázdneho skladu, pri štekaní Steadmana Coea do telefónu, dospela k výsledku seabiagnostiky: jednoducho bola nenaplnená. Nedosiahla

svoj potenciál. Lutovala sa, akoby jej tento život vybrala novinárčina, jej bývalý manžel a globálny ekonomický poriadok. Ako jej mohla uniknú tá hlboká pravda? Ten život si vybrala sama.

„Vybrala som si ho sama.“

„Rozprávaš sa sama so sebou, Gracie.“ Coe stál v otvorených dverách svojej kancelárie s nezapaľenou cigarou v ústach.

Vystrieť sa, pleciami zatlačiť dozadu.

Coe sa vrátil do kresla, vyložil si nohy na stôl, a kým mu Grace stihla povedať, s čím prišla, začal jej rozprávať o svojom bezvýznamnom inzertnom víťazstve, ktoré dosiahol počas práve skončeného telefonátu. Ostatné noviny prichádzali o príjmy z inzercie. Oni vďaka nadchádzajúcej prezidentskej kampani posilňovali.

„Lenže to nám dlho nevydrží.“

„Ak vyhrá on, tak nie,“ pokrútil hlavou Coe. „Prieskumné agentúry podceňujú a nechápu našich ľudí, tvojich ľudí, Gracie...“

Meraveli jej pleciami. „Steadman.“

„Je skoro šesť hodín. Čo tu vlastne robíš?“

„Posledné dva mesiace som pracovala na...“

„Musíš viac oddychovať, choď na dovolenku. Prihlás sa na jogu alebo neviem na čo.“

„Ja už chodím na jogu. Teraz ma počúvaj.“

„Počúvam.“

„Práve som dokončila dlhý rozhovor s jednou porno-hviezdou, hovorí si Violet Rain.“

„Pekné. Zohnala si mi autogram?“

„Pred štyrmi rokmi mala románik s Anthonym Craigom.“

Coe stiahol nohy zo stola a odložil cigaru do prázdnej šálky od kávy. Z tváre sa mu razom vyparil úsmev aj zvyšky stôp po opálení.

Grace mu všetko rozpovedala, dostala sa aj k poháriku rioje v hoteli Clementine na oslavu toho, čo príde. Áno, štvrtí milióna dolárov je veľa peňazí, ale do volieb už nechýba ani mesiac. Skrátka, bude to najväčšia spravodajská bomba na svete.

Keď sa Coe opäť ozval, mal nezvyčajne tichý hlas. „Všetci vedia, že je sukničár. Nerozvádza sa kvôli...“

„Ale že chodí za pornoherečkami? Chceš prezidenta, ktorý chodí za pornoherečkami?“

Coe pokrčil plecami. Výraz jeho tváre sa ani zďaleka nepribližoval tomu, čo očakávala. V malej chladničke, čo mu ticho bzučala v rohu kancelárie, mal niekoľko fliaš šampanského Veuve Clicquot. Čakala, že o tomto čase už bude jedna otvorená. Mali na dosah najväčšie vydanie roka. Mohli k tomu spraviť online klikačku. Violet mala v mobile fotografie: pikantné dôkazy!

„Ospravedlníš ma na chvíľu? Zavolám Jackovi.“ Pomaly vstal z kresla.

„Steadman, viem, že je to náš človek. Teda *človek našich ľudí*. Ale toto...“

„Prepáč na chvíľu. Zavri dvere.“

Odišla z jeho kancelárie, sadla si na svoju stoličku, odkiaľ cez sklo pozorovala jeho tvár. Jack Dodson pochádzal z nábožnej rodiny a okrem vydavateľstva, ktoré vydávalo *National Flash*, vlastnil kasína, hotely a reťazec hamburgerových reštaurácií. Bol významným sponzorom Republikánskej strany aj prezidentskej kampane Anthonyho Craiga. Navyše však bol aj bývalý novinár. Určite to pochopí.

Neubehla ani minúta, keď jej šéf kývol, aby za ním prišla do kancelárie.

„Sadni si,“ povedal Coe, len čo otvorila dvere.

„Postojím. Hovor.“

„Od koho si sa to dozvedela?“

Grace nemala povinnosť mu to prezradiť. Naozajstný editor v naozajstných novinách by vedel, že sa na to nemá ani len vypytovať. Vzdychna si. „Prečo?“

„Mohlo by to ohroziť tvoje vzťahy s Elenou.“

Grace to veľakrát zvažovala, najmä preto, že jej zdrojom *bola* práve Elena. Náhodou sa o tom zmienila po niekoľkých pohárikoch šampanského, ale skutočnej novinárke také čosi nemohlo uniknúť. „Mohlo, ale...“

„Kúpime ten rozhovor.“

„Naozaj?“ splasla rukami. „Steadman, musím sa ti priznať, že už som myslela na najhoršie.“

„Zaplatíme jej dvestotisíc.“

„Bude nadšená. Budem to mať hotové do zajtrajšej uzávierky. Musíme vybaviť fotografa, ateliér...“

„Kúpime ten rozhovor, Gracie. Ale nevydáme ho. Daj mi jej údaje. Jackov právnik sa o to postará.“

„Čože? Prečo?“

„Je tesne pred voľbami. Je to bulvárne.“

„V piatok sme mali na titulnej strane Roseanne Barrovú v bikinách.“

Pokrčil plecami. „Nie je to moje rozhodnutie.“

„To nemôžeš urobiť, Steadman. Viem, že často nerobíme správne veci, ale toto je *nesprávne*. Musíme to zverejniť. Ľudia majú právo vedieť o Violet, o ňom...“

„Je mi ľúto, Grace.“

Toto je okamih, keď človek musí podať výpoveď. Kedy inokedy? Nemala na výber. Ibaže tretinu jej výplaty zhltili matkine účty na Floride. Okrem toho musela splácať hypotéku. Nemala nič našetrené. Do očí sa jej tlačili slzy, bola však pevne odhodlaná, že *nie, nie, nie*, nebude plakať pred Steadmanom Coeom. Načiahla sa teda k jeho stolu, vzala zo šálky jeho kubánsku cigaru, na jednom konci bol vlhká – nechutná –, zlomila ju a obe polovice hodila o stenu.

„Ale mám tu niečo, vďaka čomu by sa ti mohlo trochu uľaviť,“ ozval sa Coe, no namiesto toho, aby sa mu čo len o sekundu dlhšie pozerala do botoxom udržiavanej tváre, Grace vypochoďovala z jeho kancelárie.

„Ešte si nebola v Európe, však?“ nedal sa odbiť a kráčal za ňou, na drevenej dlážke mu cvakali podpätky. V sklade vládlo úplné ticho. Už aj vývojári počítačových hier sa pobrali domov.

Grace svoju novú šatku hodila do prázdneho odpadkového koša pri svojom stole. Tá šatka bola poškrvnená jej zlyhaním, podobne ako ironická fotografia Barryho Manilowa na jej stole alebo gerbera v pohárikú od šampanského, ktorú si sama kúpila – *ktorú si sama kúpila*.

Čo si vlastne myslela? Samozrejme, že to nemohlo vyjsť. Grace Elliottovej, vlastne nikomu z Elliottovcov nikdy nič nemohlo vyjsť. Bola prekliata, rovnako ako jej slepá matka, jej mŕtvy otec a jej chudobní a zabudnutí prarodičia a pred nimi jej prastarí rodičia. Cestou domov sa zastaví v lekárni a vyberie si predpísané lieky. Lieky a fľaša lacného austrálskeho vína sa o to postarajú.

Coe sa sklonil k jej stolu a položil naň hrubý papierik so známym logom: La Cure Craig. Pod logom sa vlnili slučky Eleninho podpisu, ku ktorému dopísala osobný odkaz. „Zmena plánu. Pod’ so mnou, *duše moje*.“

„Kvôli ďalšiemu rozhovoru s ňou ťa čaká oveľa väčšia exotika ako New York. Síce nekandiduje za prezidenta, ale možno ti o svojom bývalom manželovi má čo povedať. Premysli si to, Gracie. Ak vyhrá a ak mu v tom svojou troškou pomôžeme aj my, môžeš mať exkluzívny prístup k jednej z jeho najbližších dôvernícok. Elena Craigová má pre teba vlastnú prezývku. Mohla by si o nej dokonca napísať knihu.“ Odmlčal sa a ukázal na papierik. „Cez leto si nebola na dovolenke, lebo si hovorila, že si ju nemôžeš dovoliť. Tak tu ju máš, all inclusive. Gracie: choď do Prahy.“

2. KAPITOLA

New York, 2014

Prvú newyorskú noc od víkendových osláv svojich dvadsiatych prvých narodenín strávila Grace Elliottová v hotelíku na hlučnom rohu neďaleko Times Square. O nočný spánok ju neoberali sirény ani hulákajúci blázni. Postarali sa o to štuple do uší. Grace nespala, pretože o deviatej ráno ju čakalo stretnutie s Elenou Craigovou.

Keď sa Elena začiatkom deväťdesiatych rokov rozvádza so svojim slávnym manželom, bol z toho manhattanský škandál a globálna téma. Objavila sa v každej lokálnej televízii a vo všetkých novinách na svete. Tú príležitosť si nenechala ujsť a pustila sa do podnikania s vlastnou značkou: La Cure Craig.

Grace už šestnásť rokov písala do *National Flash* o slávnych ľuďoch, ale ešte so žiadnym z nich nestrávila ráno. Obliekla si to najlepšie, čo mala v skrini – čierne šaty bez rukávov s červenými bodkami značky Gap. Keď si pri raňajkách naposledy prechádzala zoznam pripravených otázok, prskla jej na šaty kvapka kávy, takže jedna z červených bodiek zhnedla.

S Elenou Craigovou sa mala stretnúť vo vlajkovej prevádzke La Cure Craig neďaleko západného okraja Central Parku. Grace sa rozhodla, že sa prejde pešo, aby sa upokojila a trochu si prezrela mesto. Ibaže nepočítala s nezvyčajne veterným marcovým dňom. Vietor jej rozstrapatil vlasy všetkými